

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 339/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária VICTORIA, s.r.o., Stránska 3155/7, Banská Bystrica, proti upovedomeniam Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. 1Kv 52/22/8800-89 z 28. novembra 2023 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/2GPt 106/22/1000-16 z 26. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v záhlaví uvedenými upovedomeniami krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry. Žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 5 000 eur a náhrady trov konania v konaní pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva nasledovný stav veci:
3. Uznesením Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Východ č. k. ČVS: PPZ-193/NKA-VY2-2021 z 3. februára 2022 bolo sťažovateľovi a ďalšej fyzickej osobe vznesené obvinenie za spáchanie obzvlášť závažného zločinu podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20k, § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.
4. Sťažovateľ podal na krajskej prokuratúre trestné oznámenie z 18. októbra 2023 týkajúce sa podozrenia zo spáchania trestného činu krivej výpovede podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona, keďže v rámci prebiehajúceho trestného konania svedkyňa mala uviesť vo svojich výpovediach

nepravdivé skutočnosti, ktoré boli podkladom pre zásadné rozhodnutia vydané v prípravnom konaní proti sťažovateľovi (vznesenie obvinenia, vzatie do kolúznej väzby).

5. V napadnutom upovedomení krajská prokuratúra sťažovateľovi oznámila, že v zmysle prvej vety § 62 ods. 1 Trestného poriadku dané trestné oznámenie posúdila podľa obsahu ako jeho obranu podľa § 34 ods. 1 prvej a druhej vety Trestného poriadku s poukazom na to, že sťažovateľ sa vyjadruje ku skutočnostiam obsiahnutým vo výpovediach svedkyne. Na základe toho skutočnosti uvádzané sťažovateľom budú posúdené v ďalšom štádiu trestného konania ako obrana, resp. ako návrhy na doplnenie dokazovania, s ktorou sa orgány činné v trestnom konaní budú zaoberať podľa zásad trestného konania v zmysle § 2 Trestného poriadku. S týmito výpoveďami spolu s ďalšími vo veci zabezpečenými dôkazmi sa orgány činné v trestnom konaní vysporiadajú v rámci samotného dokazovania pri preverovaní a hodnotení tohto dôkazu, a teda v konečnom dôsledku pri prijatí konečného rozhodnutia v tejto trestnej veci.

6. Proti napadnutému upovedomeniu krajskej prokuratúry podal sťažovateľ žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu krajskej prokuratúry v súlade s príkazom generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019, v ktorej poukázal na nezákonnosť a neobjektívnosť jej postupu spočívajúcom vo svojvoľnom prekvalifikovaní daného trestného oznámenia na prostriedok procesnej obrany bez akéhokoľvek preverovania oznámených skutočností.

7. V napadnutom upovedomení generálna prokuratúra uviedla, že, vychádzajúc z § 62 ods. 1 Trestného poriadku, pre rozhodnutie, ako bude podanie posúdené a ktorý orgán je príslušný na vybavenie podnetu, je vždy rozhodujúci jeho obsah, aj keď je podanie nesprávne označené. V danom štádiu trestného konania krajská prokuratúra správne a v súlade s § 62 ods. 1 Trestného poriadku vyhodnotila dané podanie sťažovateľa označené ako „*trestné oznámenie*“ ako obranu, resp. jeho obhajobu, ktorá bude v ďalšom konaní vyhodnotená v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Generálna prokuratúra sa stotožnila s názorom krajskej prokuratúry, že výpoveď svedkyne nie je možné hodnotiť izolovane tak, ako to uviedol sťažovateľ vo svojom podaní, ale jednotlivé dôkazy vyplývajúce z vykonaného dokazovania je potrebné v súlade s platnou právnou úpravou hodnotiť vo vzťahu ku všetkým relevantným súvislostiam s cieľom náležitého zistenia skutkového stavu veci. Postup krajskej prokuratúry pri vybavovaní podania sťažovateľa preto generálna prokuratúra považovala za zákonný a správny.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ uviedol, že prokuratúra jeho trestnému oznámeniu nevenovala riadnu pozornosť zodpovedajúcu jej zákonných povinností v zmysle § 197 a § 198 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku a účelu trestného konania vyplývajúceho z § 1 Trestného poriadku. Trestné oznámenie sťažovateľa obsahovalo všetky náležitosti vyžadované § 62 Trestného poriadku. V ňom sťažovateľ uviedol skutočnosti, z ktorých vyplývali jeho dôvodné podozrenia o spáchaní trestného činu krivej výpovede zo strany svedkyne.

9. Podľa názoru sťažovateľa napadnutými upovedomeniami krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry, ktoré sa jeho trestným oznámením odmietli zaoberať, došlo k odopretiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), čo je v rozopre so základnými princípmi právneho štátu. Nezákonnosť napadnutých upovedomení krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry je o to závažnejšia,

že nimi bola porušená aj zásada prezumpcie neviny sťažovateľa. V prípade akceptovania takéhoto postupu zo strany orgánov činných v trestnom konaní môže nastať premlčanie oznamovaného trestného činu, čím vo vzťahu k jeho páchatelovi nenastane vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry:

11. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorého zmyslom je, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

12. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04)].

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta právne závery krajskej prokuratúry, ktoré považuje za ústavne nesúladne vzhľadom na to, ako posúdila jeho podanie označené ako trestné oznámenie. Na podklade žiadosti sťažovateľa podanej v zmysle už uvedeného príkazu generálnej prokuratúry preskúmala generálna prokuratúra napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry a o vybavení danej žiadosti bol sťažovateľ informovaný napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry. Uplatnenie právomoci generálnej prokuratúry takto vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať opodstatnenosť námietok sťažovateľa proti napadnutému upovedomeniu krajskej prokuratúry.

14. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry:

15. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu (alebo iného orgánu verejnej moci, pozn.), ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom (alebo iným orgánom verejnej moci) bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd (orgán verejnej moci) vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (orgánom verejnej moci) by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

17. Po preskúmaní napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry vrátane obsahu sťažovateľom podaného trestného oznámenia, ktoré tvorilo prílohu ústavnej sťažnosti, ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry. Ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra jasne, zrozumiteľne a logicky vyjadrila dôvody, pre ktoré vyhodnotila podanie sťažovateľa označené ako trestné oznámenie ako prostriedok jeho obrany, resp. obhajoby. Podľa názoru ústavného súdu preto právny záver generálnej prokuratúry nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlila od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprela jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010). Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je len polemikou sťažovateľa s právnym záverom oboch prokuratúr o tom, ako posúdili podanie sťažovateľa označené ako trestné oznámenie.

18. Ústavný súd s ohľadom na predmet tohto konania považuje tiež za potrebné pripomenúť svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby

na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 526/2016, I. ÚS 539/2017).

19. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu je jemu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní zákonom ustanoveným spôsobom sa zaoberať podaním, v ktorom dotknutá osoba oznamuje skutočnosti podľa nej nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, a o vybavení takého oznámenia dotknutú osobu riadne vyrozumieť. Súčasťou tohto práva však nie je právo, aby orgány činné v trestnom konaní podaniu oznamovateľa vyhovel v tom zmysle, že rozhodnú podľa jeho predstáv (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09).

20. Ústavný súd sa už vyjadril k sťažnostiam, kde sa brojí proti nezačatiu trestného stíhania (II. ÚS 120/2018), a pripomenul, že základné práva a slobody sú v prvom rade ochranou jednotlivcov pred zásahmi zo strany štátnej moci. Trestné právo je formou štátnej represie. Ústavný súd chráni jednotlivcov pred represiou moci. S istým nadnesením možno povedať, že ústavný súd páchatel'ov „prepúšťa“, ale „nezatvára“ ich (II. ÚS 73/2021, I. ÚS 542/2024).

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu